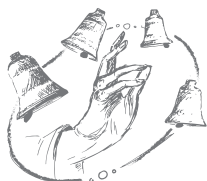

БИБЛИОТЕКА

• СЪВРЕМЕННИ СВИДЕТЕЛИ •

ЗОГРАФСКИ МАНАСТИР

В Зографската издателска поредица

• Библиотека *Съвременни свидетели* •

се публикуват текстове на наши

съвременници, които със слово и живот

свидетелстват за неизменното и вечно

ново предание на Христовата Църква

© Зографска света обител

© Фондация „Наследство на Зографската света обител“

Превод от гръцки език: Монах Климент Зографски

Графично оформление: Милена Вълнарова

<http://zografnasledstvo.com>

e-mail: zograf.nasledstvo@gmail.com

Заглавие на оригинала: Ὁσῖος Πορφύριος ὁ Προφήτης. Μαρτυρίες, τ. Β'

Гръцки издател: Килия на светите Теодор Тирон и Теодор Стратилат,

Карея, Света Гора

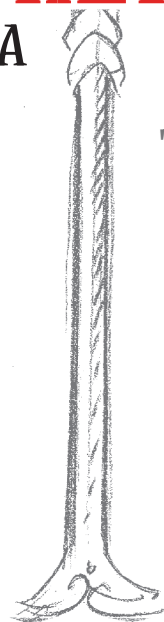
ISBN 978-954-770-465-7

ПРЕПОДОБНИ ОРФИРИЙ ПРОРОКЪТ

СВИДЕТЕЛЬСТВА

II
ТОМ

Зографски манастир
• Света Гора •
2021

ПРЕДГОВОР

Много чудеса на свети Порфирий най-вероятно ще останат неизвестни завинаги, както също и големите му духовни подвизи, които той старателно прикриваше.¹ Тази книга е поредното малко късче от тайнствената мозайка, която ще се разкрие пред нас след смъртта ни.

Свети Порфирий е неповторимо явление в историята на нашата Църква, не само заради изключителните си дарби, тайното си подвизаване или безграничната си любов, но и заради уникалното си учение. Той прогонва от нас страха от наказанието и ада, като прави Христа наш приятел, наш брат. Съветва ни да презираме страстите, да не се занимаваме със злото в себе си, а да се отдадем с цялата си душа, с трепет на любовта към Христа. По този начин той ни води до безкръвно освещение, защото подвизите, които са абсолютно необходими, сега вече се извършват от любов и благодарност към Бога.

Обикновено се наслаждаваме на плодовете на някое дърво, без да мислим за усилията и грижите, които са необходими преди това. Наслаждаваме се на благодатта на светия, без да мислим за подвизите и жертвите, които е правил, така че не само да достигне толкова високо, но и преди всичко да остане за седемдесет години едно истинско, най-сияйно и най-топло слънце. Слънце, което изгря от Света Гора и озари краищата на земята. Наистина е невъзможно човек да покаже цялата духовна борба на светеца. Такъв опит би бил равносилен на това да запалим една свещ, за да осветим цялата планета. Настоящата книга представлява може би една такава свещичка.

Още от малко дете, тъй като го виждаха благ, му даваха нареждания, а той бързаше с готовност да окаже послушание към

---

¹ Светият е доверил на някои много близки свои духовни чеда някои от духовните си подвизи с изричната заповед да ги пазят в пълна тайна.

всички. Постеше, пееше и се молеше с много поклони. Скоро в детското му сърце се запали, дълбоко и силно, горещото желание да отиде на Света Гора и да заживее като отшелник. Едно едва 12-годишно момче излезе в пустинята, за да се сражава против *светоуправниците на тъмнината* (Еф. 6:12) от тоя век и да ги победи.

Старците му бяха строги и никога не му говореха с нежност, а напротив, порицаваха го и често несправедливо, за да го изпитат. Караха му се, наричайки го: „Опак човек!²“, но светият не се чувстваше наранен, но се самоукоряваше, молеше се по-усилено и желаше по-голямо възпитание и наказание. Тъй като ги обичаше толкова много, до дълбините на сърцето си, послушанието му беше съвършено, безусловно, изпълнено с радост и въодушевление. Казваше: „Това безусловно послушание ме спаси. Заради него Бог ми даде дарбата ми. Душата ми се прилепи към моя старец. И сърцето ми беше едно с неговото. Виждах го, усещах го! Това много ме освети. Това, че се прилепих към него, ме освети³“.

Започна да се подвизава с по-голяма „лудост“ и въодушевление. Мислеше само за едно: как да угоди на старците си във всичко. С голямо желание се отдаваше на четене, пене, молитва и тежък труд. Лукавият не можеше да го хване никъде, тъй като умът му непрекъснато беше в божествените слова и в молитвата. Закаляваше тялото си тичайки бос в гората и по скалите, зиме и лете, пренасяйки пръст и дърва отдалече, ходейки пеша в продължение на часове, макар че краката му се подгъваха от умора. Казваше: „В умората по-силно търсех Бога. Това е въпрос на любов. Любовта те прави да се движиш неспирно⁴. Всичко вършеше с радост, с невероятно себеотрицание и самоукорение, без да се поддава на силните телесни болки.

² Старецът Порфирий Кавсокаливит. Живот и слова. Изд. Славянобългарски манастир „Св. вмчк. Георги Зограф“, Света Гора, Атон, 2007, с. 33. Отсега цитираме като „Живот и слова“. – Б. пр.

³ Пак там, с. 34.

⁴ Пак там, с. 41.

Душата му беше чувствителна и жадно търсеше своето единение с Бога. Преобрази богатата си чувствителност в богопочитание, в пълна отдаденост, в божествена любов! Цялото му същество – душа, тяло и сърце пулсираха в непрекъснато търсене на Бог във всичко. Преминаването му през този живот беше като един безмълвен вик: „Обичайте Христа и не предпочитайте нищо друго пред Неговата любов!“.

Пееше тропари, които съдържаха божествена любов, плач и плачеше с много сълзи, сълзи на божествена радост. Всичко преживяваше ярко и силно, всичко го вълнуваше невъобразимо, всичко обръщаше в молитва и във всичко търсеше и виждаше Христа. Копнееше за пълното съединение с любимия си Христос. Как беше възможно богатството на Божията благодат да не се излее върху него и цял да не засияе? Бог, виждайки с какъв копнеж светият ежедневно се подвизаваше и се молеше, веднъж неочаквано го осени богато със Своята божествена благодат. Оттогава светият живееше в постоянен плен. Беше пленен от Христа и Божиите тайни започнаха да му се разкриват постоянно – до края на земния му живот!

Подобно на всички светии, също и преподобният беше изкушаван в пещта на изкушенията и по Божие допущение преживя множество и тежки нападения от дявола, който обаче не успя да получи нито едно, дори и най-малко право върху него. Дори и най-малката мисъл на егоизъм, злопаметност, гордост или тщеславие не можа някога да се доближи до него. Изкушенията него обезсърчаваха, той без усилие разпръсваше радост навсякъде. Казваше: „Душата, която е възлюбила Христа, винаги е весела и щастлива, колкото и трудове и жертви да ѝ струва това⁵“.

Не отдаваше значение на дарбите си, защото никога не ги беше търсил и никога не се надяваше на тях. Целият му интерес и всичките му усилия бяха насочени към това да се доближи към Бога с чиста и безкористна любов. Никога не търсеше и не очакваше нищо в замяна от Бога. Нямаше никакви изисквания. За себе си се

⁵ Пак там, с. 153.

срамуваше да поиска и най-малкото нещо. От любочестие чистата му душа изпитваше само огромна признателност. Гледаше на своите дарби като на Божия милост, като дар взет на заем, за да помага на хората. Казваше: „Дарбите ми ги даде Бог, за да стана и аз добър“.⁶ Колкото повече Бог го обогатяваше с неповторими дарби, толкова по-задължен се чувстваше той към Него и толкова повече пламтящото му сърце изгаряше от Божествената любов.

Триблаженият, макар и отрупан с добродетели и дарби, притежаваше светото смирение и казваше за себе си: „Чувствам, че съм най-грешният човек на света. Знаем, че съм за ада!“.⁷

Крайното му смирение се разкрива чрез пълното послушание, което оказваше през целия си живот. Отначало към родителите и приятелите си, по-късно към старците си и към Божията воля. Като верен и смирен раб той нямаше претенции или егоистични желания. Макар и голямата мечта на живота му да беше да живее в пустинята, когато Бог го насочи към съвършено обратното, към площад „Омония“⁸, той не повехна, изобщо не се огорчи. Напротив, отдаде се на служението със себеотрицание, с изключителна ревност и с пълно доверие в Бога. Служеше на народа, изпаднал в мизерия от раните на Втората световна война, от раните на греха, неведението и страстите. Как нашият небесен Отец да не възлюби силно Своето послушно чедо? По благодатта на Светия Дух през всичките си земни дни той живееше като земен ангел, макар че ежедневно общуваше с множество грешници.

Обикновено не се противеше на звукозаписите или по-рядко на снимките, които правеха, стига да държеше пред себе си икона на Света Богородица или дървения си резбован кръст.

Беше безстрастен както към похвалите, така и към несправедливите обвинения. Мнозина го наричаха светец, а доста хора от благоговение целуваха краката му. Малцина го наричаха

⁶ Преподобни Порфирий Пророкът. Том I, 2017, с. 138 (в гръцкото издание).

⁷ Живот и слова, с. 142 – 143.

⁸ В центъра на Атина. – Б. пр.

прелъстен, шарлатанин, луд поп или магьосник, но светият се отнасяше към всичко това с пълно безстрастие, мълчание и молитва, и всички хулители по-късно се разкайваха.

Съвършено беден откъм материални блага, но удивително богат на небесни дарове, той предлагаше на своите близки най-богата милостиня. Изповядваше непрестанно, служеше на всички болни, тичаше при всяка наранена и грешна душа, като предлагаше любов, утеха и надежда. Страдаше за спасението на всеки със саможертва и себеотрицание. Обичаше всички и се молеше, забравяйки себе си. Страдаше заедно с тях и не желаше да притесни никого. Радост и отмора за него бяха работата, физическият труд и отдадеността на ближния. Вървеше бързо, почти тичаше по улиците на Атина, за успее да отиде при всички.

По-късно, вече на възраст и на легло, понасяйки най-остри и ужасни болки и показвайки несравнима саможертва, той не престана да утешава, да лекува и да помага на множеството хора, които ежедневно се стичаха към него. Кротък и тих, той разпръскваше около себе си Христовата доброта, мир и радост. Беше едно сигурно и тихо пристанище за разтревожения и обуреваван съвременен човек.

Макар и да живееше в центъра на оживената Атина, понеже бе придобил съвършено вътрешно душевно спокойствие и безконечен мир на помислите, то умът му лесно се изплъзваше от земното и изживяваше непознатите за нас божествени тайни. При всеки един случай знаеше Божиите тайни и Божията воля и когато му беше позволено, ги разкриваше. Можеше недвусмислено да разтълкува и да разреши всеки труден проблем, осветявайки най-тъмните и неясни места. Разсъдителността му произлизаше не толкова от неговите знания или опит, а беше преди всичко дар Божий, божествено просвещение.

Живееше много аскетично в една каравана, а по-късно в една бедна колиба, понасяйки с Иовово търпение многото и дългогодишни болести. Страдаше от хронична бъбречна недостатъчност и ингвинална херния. Доста пъти стигаше до крайна степен на

изтощение, а веднъж, заради инфаркт на миокарда, достигна до ръба на смъртта. Имаше язва на дванадесетопръстника и страдаше от перманентно стомашно-чревно кървене. Многократно му правеха кръвопреливане, а през последните години от живота си, поради лекарска грешка, ослепя напълно. Имаше херпес зостер на лицето си, стафилококов дерматит на ръката си, хроничен бронхит и рак на хипофизната жлеза. Любовта му към Христа му помагаше да приема всички тези, а и много други болки и печал, с голяма радост и благодарност като Божии дарове!

Неговият свят живот, богоугодните му дела и богатите му добродетели ни разкриват духовния му ръст. Макар да беше толкова велик светец, едновременно с това можеше да бъде и толкова смирен. Беше толкова смирен, и затова беше толкова велик! Един многоблагодатен светец, невероятен Божий дар за съвременния объркан човек, който ни потвърждава, че Господ на силите е жив, че *Иисус Христос е същият вчера, и днес, и вовеки!* (Евр. 13:8).

От смирение светецът чувстваше, че не е обикнал Христа толкова, колкото би трябвало и постоянно се опитваше да намери начини да Го заобича повече. Изпълнен с трепет и дълбоко развълнуван, казваше: „Христе мой, ти си моята любов!“⁹ Дано и ние също да почувстваме нещо от тази безгранична любов на светеца към Христа и да Го прославим, че ни даде това голямо съкровище, този духовен гигант на Православието, великия свети Порфирий, Пророка!

Дължим горещи благодарности на тези, които споделиха с нас личния си опит със светеца, с надеждата да подсилим духа си, да подражаваме на искрената вяра на преподобния и да стигнем всички до истинско покаяние.

Килия на светите Теодор Тирон и Теодор Стратилат
Карая
Света Гора

⁹ Живот и слова, с. 161.

8. ГУМИТЕ БЯХА ВЪВ ВЪЗДУХА!

Свидетелство на г-н Константин Келайдис, Атина

Познавах светия 25 години, откакто беше чреден свещеник в храма „Свети Герасим“ на площад „Омония“. Веднъж, в първите години на нашето познанство, вървахме в центъра на Атина. Беше сутрин и когато минавахме пред една автокъща, ми каза с усмивка: „Да влезем вътре. Трябва да им преподам един урок“. Светият повика отговорника и веднага след като той дойде с няколко други служители, им каза:

– Отворете капака на тази кола.

– Какво искаш, отче? Какво да видиш? Така или иначе не разбираш от двигатели.

Те го отвориха, а светецът започна да им описва механичните дефекти. Говорейки с правилната терминология, той им показва не само основните дефекти на автомобила, но и най-малките грешки, които бяха останали незабелязани по време на конструкцията му. Първоначално те противоречаха силно, но бързо разбраха, че не могат да отговорят на това, което ги пита светецът и накрая замълчаха. Така той ги вразуми, защото те се хвалеха с марковите си, добре рекламирани и скъпи коли, които представяха като перфектни. Мисля, че никога не бяха очаквали да намерят „учител“ в лицето на един черноризец.

Печката

Един друг път влязохме в един автосервиз, където светият каза:

– Искам да ми направите една печка, защото през зимата мръзна много горе в Калисия.

– Отче, тук е сервиз! Не правим печки.

– Ей тук отвън имате един варел, внесете го вътре.

Суказанията на светия железният варел стана на печка. Слагаше големи дървени трупи, регулираше въздуха отпред и печката гореше тихо през целия ден.

Чантичката

Една неделна сутрин взех семейството си и няколко приятели и тръгнахме за Калисия. Когато пристигнахме, паркирах джипа и вървейки през боровата гора, изкачихме разстоянието от 400 – 500 метра, за да стигнем до „Свети Николай“. Когато се приближихме, видях сестрата на светия да идва бързо към нас и да ми вика:

– Коста! Коста!

– Какво има, Хариклия?

– Старецът ми каза да не продължаваш по-нататък. Върни се сега. Иди до колата. Забравил си нещо.

Върнах се обратно като се чудех какво съм забравил, но не можех да си спомня. Когато пристигнах, видях върху капака на колата чантата си и се уплаших, защото вътре имах чекове, бонове, ключове, пари и т.н. Носех всичко това със себе си, от страх да не разбият магазина ми и да ме оберат.

Лечение

Майка ми беше от село Пили на о-в Кос. Една наша позната, г-жа Георгия, от същото село, се разболя тежко и беше откарана в болницата на о-в Родос. След много неуспешни опити да свалят високата температура лекарите потърсиха помощ по телефона от една голяма болница в Атина, но без резултат. В крайна сметка, поради критичността на ситуацията, я прехвърлиха по въздуха до Атина в болницата „Евангелизмос“¹⁶.

Уведомиха ме за това по телефона. Аз отидох при светия, взех го със себе си и отидохме в болницата. Светецът вървеше напред, а аз го следвах, без да питаме никого в кое крило и в кое отделение е пациентката. Постепенно зад нас се образува опашка от хора, разпознали светеца и от роднини на пациенти. Всички подред, а светият най-отпред, отидохме направо до леглото на госпожа Георгия.

¹⁶ Благовещение. – Б. пр.

Лекарите не знаеха от какво точно страда и не бяха успели да свалят температурата, а пациентката беше достигнала до жалко състояние, тъй като толкова дни постоянно гореше от високата температура. Светецът я прекръсти, просълзи се и се обърна към нас, казвайки: „Не се притеснявайте. Вървете! Няма да я оставя да си отиде!“. Тръгнахме си и същата вечер треската спадна напълно, а госпожа Георгия се възстанови.

Не разбрах от какво точно страдаше, но някой ми каза, че и двата пикочопровода, завършващи в пикочния мехур, са били запушени, а онази вечер са се отпушили без медицинска намеса, само по молитвите на светеца.

Друг е Божият план

Познавах две семейства, които всяка неделя ходеха при светеца. Той ги ръководеше духовно и ги изповядваше в продължение на години. Едното семейство имаше син, а другото – дъщеря. Децата се познаваха и се влюбуха един в друг. Родителите мислеха да ги сгодят, отидоха при светия и му казаха:

– Отче, да благословиш децата да се сгодят и скоро след това да ги оженим.

– Не, още не. Оставете го за по-нататък.

Но родителите бяха нетърпеливи и скоро отново отидоха при светеца и поискаха благословията му за годежа. Светият им повтори:

– Не, още не! Имайте малко търпение!

– Защо, отче? След като децата се обичат и живеят духовно. Вие ги напътствате във всичко – в живота им, и в учението им. И се справят много добре.

– Имайте малко търпение! Оставете го за малко по-нататък!

Няколко дни по-късно, по главния път, до автокъщата на Мерцедес, светофарът светнал червено и автомобилите спряли. Спрял също и един мотоциклет. Но колата, която го следвала, не спряла. Шофьорът се бил разсеял и блъснал силно мотоциклета отзад, оставяйки на място младия шофьор. Той бил кандидат-годеникът.

Божите съдби са бездна

Дълбока бездна е това, как отсъжда Бог. Родителите правеха планове за децата си, но Божията воля беше младежът млад да напусне този живот. Светият го предузна, но нито можеше да го разкрие, нито да го предотврати. Родителите на починалия младеж намериха голяма утеха в близост до светеца.

Вече взе изпита

Синът ми щеше да се явява на общонационалните зрелостни изпити. Ние като родители се тревожихме за бъдещето му. С приближаването на изпита си помислих да уведомя светеца да се помоли. Веднага щом влязох в килията му, взех благословение и не успях да завърша изречението си:

– Отче, искам да...

– Знам какво искаш! Искаш да се моля за сина ти! Е не, няма да се моля, но ти казвам, че Йорго, преди да са минали изпитите, вече ги е взел. Издържа ги!

– Отче, той още не е ходил на изпита. Има още време.

– Приет е в университета. Казвам ти. Сега, докато ти говоря, го приеха!

В този момент той беше получил известие от Бога и аз си тръгнах много щастлив. Няколко месеца по-късно излезе успешният резултат, че е приет във Висшия икономически институт в Атина.

Давай напред

Мисля, че беше 1979 г., когато светият ме помоли да закарам една каравана до Милеси с камиона си, защото искаше да напусне Калисия. В крайна сметка в тази каравана живя почти две години. Отидохме и я взехме, ако добре помня, от Ботаническата градина. Минахме по Светия път¹⁷ и прекосихме цяла Атина, докато стигнем до Милеси. Теглех караваната с камиона си, а светият ме следваше

¹⁷ Така се нарича една от най-старите улици в Атина, която в продължение на 2500 години е била единственият път, свързващ Атина със Северна Гърция. – Б. пр.

отзад в малка кола, управлявана от едно от духовните му чеда. Всеки път, когато виждах полицаи, сърцето ми забиваше учестено, защото очаквах да ме спрат и да ми наложат глоба. Но полицаите само ме гледаха изумени, а някои дори ме поздравяваха!

Когато започнах да се изкачвам по планината към Милеси, понеже карах по черен път и валеше, камионът заседна в калта. Опитах се да го изкарам, но стана по-лошо. Беше невъзможно да го изкарам от калта, още повече че теглех и каравана отзад. Слязох и зачаках отчаян. След няколко минути пристигна колата със светия, който ме попита:

– Какво стана, Коста? Защо спря?

– Какво да правя, отче? Вижте само каква кал!

– Хайде, качвай се на камиона и давай напред, да вървим!

В същото време, вдигнал светата си ръка, той прекръсти камиона, а аз се качих, дадох газ и веднага тръгнах, като че ли пътят беше от асфалт и сякаш невидима сила буташе камиона нагоре. Бях много въодушевен и когато стигнахме до целта и оставих караваната, отидох и го попитах:

– Отче, защо камионът не излизаше от калта преди ти да дойдеш?

– Човече, пак ли ще ги говорим тия работи?

Той много обичаше Христа и ми казваше, че всички чудеса ги върши Христос от безкрайната си любов към нас. Христос, казваше ми той, винаги мисли за нас и ни помага. Едно е сигурно, че когато светецът вдигна ръка и прекръсти камиона, призова всемогъщия наш Господ Исус Христос и камионът веднага излезе от калта.

Готов да умре

Веднъж, когато бях в килията му, дойде един човек и горещо помоли светия да го последва до дома на негов близък роднина, защото бил тежко болен. Светият поиска и аз да отида с тях. Влязохме мълчаливо в колата му и тръгнахме към Колонос.

Когато влязохме в дома, заварихме голямо множество хора. Бяха приятели и роднини, които плачеха за младия Параскев. Вероятно страдаше от някаква форма на рак в краен стадий, а лекарите бяха казали, че няма никаква надежда и затова близките му го бяха прибрали вкъщи в очакване на приближаващата смърт. Параскев беше като скелет, блед като мъртвец. Бях ужасен при вида на настъпващата смърт, защото бяха започнали и предсмъртните хрипове. Беше на една малка крачка от смъртта. Болката и агонията бяха изписани по лицата на роднините, които гледаха човека как издъхва.

Светият се приближи до леглото, прекръсти болния и кратко се помоли. След това се обърна и ни каза: „Вървете си вкъщи всички, за да се помолите и да ми помогнете да го излекуваме“. Светият помоли и остана сам с болния, а хората си тръгнаха. Тръгнах си и аз към къщи, молейки се: „Господи Иисусе Христе, помилуй Параскев!“.

След няколко дни научих от един познат, че Параскев, който беше на последното стъпало по стълбата към гроба, възкръсна! Беше напълно оздравял. Този факт го обсъждаха мнозина.

Защо плачеха?

Друг път брат ми се разболя тежко и аз веднага го заведох при светеца. Преди да успеем да го осведомим, той стана от леглото си, прегърна го и заплака. Плачеше светият, плачеше също и брат ми. Прегърнати плачеха и двамата, а аз ги гледах в недоумение. Бях абсолютно сигурен, че ще го излекува. Както беше излекувал госпожа Георгия и Параскев, както беше излекувал толкова много други, така щеше да излекува и брат ми. Но защо плачеха?

Тръгнахме си и много скоро след това брат ми почина. Аз загубих ума и дума. Много обичах брат си, защото беше прекрасен човек. Затова светият го прегърна. Никога не бях очаквал, че ще почине и бях много наранен. Тогава разбрах, защо светият плачеше. Божията воля беше брат ми да си отиде, а светецът не можеше да го предотврати. Бог беше взел окончателното Си решение и така трябваше да стане. За известно време, докато не осъзнах това, не ходех в манастира.

Давай напред

Доста пъти карах строителни материали от склада ми в Милеси за нуждите на манастира. Веднъж светият дойде до склада и натоварихме камиона с чакъл, цимент, а най-отгоре с желяза. Светецът се качи в камиона и потеглихме към Милеси.

Когато прекосяхме склона на една планина и се приближихме до едно дърво, забелязах, че пътят е разрушен от силен дъжд. Дъждовната вода беше помела черния път и беше очевидно, че е напълно невъзможно да преминем това място. Спрях замислен как ще успея да обърна, а светият ме попита:

– Защо спря?

– Отче, не виждаш ли какво е пред нас? Дори и половината камион не се побира! Виж какво е останало от пътя!

– Коста! Давай напред.

И ми даде знак да продължа. Той беше спокоен и гледаше напред. Вдясно, от страната на светеца беше пропаст. Тръгнах с мисълта да се приближа, за да видя по-добре. Когато се приближих, отидох възможно най-отляво, погледнах в дясното огледало и изтръпнах. Гумите бяха във въздуха! „Пресвета Богородице!“ възкликнах в себе си. Не спрях, защото бях загубил ума и дума. Сърцето ми биеше силно. Камионът с целия тежък товар прекоси дърето и премина от другата страна без ни най-малко потрепване. Беше удивително! Беше невероятно! Не разбрах как намерих смелост и продължих напред. Не го попитах нищо, защото пак щеше да ми отговори същото: „Коста, пак ли ще ги говорим тия работи?“

Урок по любов

Г-жа Калиопи беше учителка по чужди езици. Преподаваше английски и френски език и беше духовно чедо на светеца. Няколко пъти светият я беше помолил да го закара с колата си до някои близки места, където му се налагаше да отиде.

Веднъж г-жа Калиопи беше вкъщи и докато даваше частен урок на дъщеря ми, ѝ удари плещница, защото не внимаваше или не

беше прочела нещо добре. След 1 – 2 минути телефонът ни звънна и светият помоли да говори с учителката:

– Дай ми сега да чуя Попи!

– Да, отче, благословете. Дойдох, Попи съм, нуждаете ли се от нещо?

– Децата не ги удрят! Галят ги, съветват ги. Децата не ги удрят. Да не удряш детето друг път! Децата имат нужда от любов, много любов.

Предвидя пътно произшествие

Веднъж си помислих да науча племенницата на светеца – понастоящем игуменка на манастира, Феврония, да шофира. Отидох при светия и му казах:

– Отче, така по-лесно ще задоволявате нуждите си.

– Не, не я учи!

– Но защо, отче? Добре е да знае.

– След няколко дни ще видиш какво ще се случи на Попи с колата ѝ. Затова не разрешавам.

След няколко дни г-жа Калиопи, учителката, докато шофирала, загубила контрол над колата, блъснала се в едно друго преминаващо превозно средство и накрая съборила една стена и влезла в приземния етаж на една къща. Много се уплашила. По молитвите на светеца стана чудо и нямаше жертви, само материални щети. Когато отидох при светия и му разказах за инцидента, той само се усмихна.

Наблюдение

(1) Веднъж седях на една пейка, а светият стоеше пред мен и гледаше в друга посока. Започнах да мисля разни неща за него, защото толкова много му се възхищавах; тогава той се обърна и ме погледна. Усмихна ми се изпълнен с любов и доброта, а аз го попитах:

– Защо се смееш, отче?

– Сега в този момент знам точно какво си мислиш!

(2) Една година, малко след Рождество, аз и съпругата ми посетихме едно приятелско семейство. Седяхме в хола, почерпиха ни с коледни сладки и т.н. и както обикновено започнах да говоря за чудесата на светеца, тоест за най-съкровениите събития в живота ми. След известно време звънна телефонът в коридора и домакинята ми каза: „Отец Порфирий беше на телефона и ми каза: „Кажете на Келайдис¹⁸: Пак ли за мене говори? Пак ли за мене говори?“

Онемах. Какво да кажа в такъв момент? Каквото и да казвах, той го чуваше! Не искаше да говорим за него, но човек трябваше да има много голяма душевна сила, за да се сдържи и да мълчи за големите чудеса и за свръхестествените събития, на които беше станал свидетел.

Свети Николай и свети Паисий

(1) Веднъж се бяхме събрали доста хора пред манастира когато дойде една кола, която докара светеца. Беше отсъствал за ден-два и щом го видяхме, го наобиколихме, взехме благословията му и всички заедно се отправихме към манастира. Когато влязохме в двора, срещнахме сестра му Хариклия и светият извика отдалече:

- Хариклия, Хариклия, какво се случи вчера със стареца?
- Стана и си тръгна. Не ми каза кой е.
- Защо не се погрижи за него?
- Ами той изчезна пред мен! Изгуби се.
- Глупавичката ми, това беше свети Николай!

Очевидно светецът, за да я предпази от някой горделив помисъл, че се е удостоила да види на живо и да разговаря със свети Николай, я смири там пред всички нас, наричайки я „глупавичка“. Хариклия, разбира се, беше много умна, добродушна и добродетелна.

Малко по-късно Хариклия ми призна, че предишния ден се грижела за овощните дървета, които бяха засадили. Окопавала ги, поливала ги. Изведнъж, докато била наведена, забелязала, че

¹⁸ Игра на думи. Светият назовава Костас по фамилно име „Келайдис“. На гръцки келайдис означава „чурулика“, а в преносен смисъл – „издавам тайни“, „говоря много“. – Б. пр.

един старец стои пред нея. Разменили поздрави, той я благословил няколко пъти и изведнъж изчезнал. Чудеше се в себе си кой е този старец и какво се беше случило, но не го беше разкрила на никого. Отговор на въпроса си получи от светеца, комуто нищо не убягваше.

(2) След успението на свети Порфирий група мои приятели отидоха на поклонение на Света Гора и посетиха в Панагуда един друг велик светец от нашето време – свети Паисий. Освен всичко друго, те го попитали:

– Отче, имаме едно недоумение. Откъде отец Порфирий имаше всички тези знания? След като не е ходил на училище, как така не прави грешки? Знае Евангелието наизуст и има познания по всички науки. Откъде знае всичко това?

– Отец Порфирий не е ходил на училище, но винаги имаше Христа до себе си – денем и нощем. Вървеше, а Христос беше до него! Затова беше толкова просветен.

Игумения Порфирия

Когато игумения Порфирия¹⁹ се разболя тежко и я лекуваха в болницата Папаниколау в Мелисия, отидох да я посетя. До нея в отделението беше сестра Феврония, а отвън в коридора имаше духовни чеда на светия, които обичаха игуменията. В момента, в който влязох в коридора, за да отида в стаята ѝ, игуменията започна да ме вика, макар аз да бях все още далеч и не се виждах. Казваше: „Коста идва. Коста! Коста!“ и всички духовни чеда се обърнаха да ме видят. Сигурно и тя е имала дарба.

---

¹⁹ Това е сестрата на свети Порфирий със светско име Хариклия. – Б. пр.